

Sygn. akt VI GC 289/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2021 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Justyna Supińska

Protokolant: sekr. sądowy Marta Denc

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2021 roku w Gdyni

na rozprawie

w postępowaniu gospodarczym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko **Towarzystwo (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 953 złotych (dziewięćset pięćdziesiąt trzy złote) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 04 listopada 2020 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od pozwanego Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 116,99 złotych (sto szesnaście złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI GC 289/21

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 grudnia 2020 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 2 415 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 04 listopada 2020 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 18 sierpnia 2020 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki P. o numerze rejestracyjnym (...) należący do Przedsiębiorstwo (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., który zlecił powodowi naprawę tego pojazdu oraz zgłosił zaistniałą szkodę w pojeździe z ubezpieczenia autocasco pozwanemu. Po przeprowadzonej naprawie powód wystawił poszkodowanemu fakturę na kwotę 14 201,76 złotych netto stosując stawki za prace naprawcze w kwocie 220 złotych netto za roboczogodzinę. Pozwany tytułem odszkodowania wypłacił po weryfikacji powyższej faktury kwotę 11 876,76 złotych netto obniżając jedynie stawki za prace naprawcze do kwoty 145 złotych netto za roboczogodzinę.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 15 stycznia 2021 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 13/21 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. domagał się oddalenia powództwa wskazując, że odszkodowanie zostało ustalone zgodnie z postanowieniami „Ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco i kradzieży dla flot samochodowych”, w tym zgodnie z § 17 ust. 4, zgodnie z którym koszt robocizny ustalany jest w oparciu o średnią stawkę za 1 roboczogodzinę ustaloną przez ubezpieczyciela na podstawie stawek stosowanych przez autoryzowane stacje obsługi z województwa, na terenie którego została zawarta umowa ubezpieczenia. W związku z powyższym pozwany po przeprowadzeniu analizy rynku motoryzacyjnego autoryzowanych stacji obsługi pojazdów za średnią uznał stawkę w kwocie 145 złotych netto za roboczogodzinę prac naprawczych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 sierpnia 2020 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki P. o numerze rejestracyjnym (...) należący do Przedsiębiorstwo (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G..

W dniu zdarzenia przedmiotowy pojazd objęty był dobrowolnym ubezpieczeniem autocasco, na mocy umowy zawartej z Towarzystwo (...) spółką akcyjną z siedzibą w W..

Integralną częścią umowy były „Ogólne warunki ubezpieczenia autocasco i kradzieży dla flot samochodowych (AC/KR) o symbolu (...)”. Sumę ubezpieczenia określono w wartości netto. Potwierdzeniem zawarcia umowy była polisa numer (...).

niesporne, a nadto: wniosek – polisa numer (...) – k. 66 akt, „Ogólne warunki ubezpieczenia autocasco i kradzieży dla flot samochodowych (AC/KR) o symbolu (...)” – k. 34-36 akt

Stosownie do § 17 ust. 4 „Ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco i kradzieży dla flot samochodowych (AC/KR) o symbolu (...)” wycena kosztów naprawy sporządzana przez ubezpieczyciela lub na jego zlecenie według cen netto (bez VAT) wykonywana jest na podstawie indywidualnej oceny uszkodzeń pojazdu związanych z przedmiotowym zdarzeniem, z wykorzystaniem do tego celu informacji na temat realnych kosztów naprawy uzyskanych poprzez analizę aktualnej sytuacji rynkowej (np. ustalenie kosztów naprawy w drodze przetargu/aukcji), której podstawą jest m. in. koszt robocizny ustalony w oparciu o: a) naprawcze normy czasowe określone przez producenta pojazdu i ujęte w systemie Audatex, Eurotax lub DAT, b) średnią stawkę za 1 roboczogodzinę ustaloną przez ubezpieczyciela na podstawie stawek stosowanych przez: autoryzowane stacje obsługi z województwa, na terenie którego została zawarta umowa ubezpieczenia (w przypadku braku możliwości ustalenia stawki średniej dopuszcza się przyjęcie stawki za 1 roboczogodzinę stosowanej indywidualnie przez wykonawcę naprawy, o ile nie przekracza ona 120% stawki za roboczogodzinę stosowanej dany warsztat w naprawach gwarancyjnych) lub warsztaty naprawcze z województwa, na terenie którego została zawarta umowa ubezpieczenia – w przypadku gdy zostało wprowadzone procentowe pomniejszenie wartości części, zgodnie z § 7 ust. 1 pkt 3 umowy.

„Ogólne warunki ubezpieczenia autocasco i kradzieży dla flot samochodowych (AC/KR) o symbolu (...)” – k. 34-36 akt

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zlecił naprawę uszkodzonego pojazdu zakładowi naprawczemu – autoryzowanej stacji obsługi pojazdów m. in. marki P. – prowadzonemu przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.. Strony uzgodniły stawkę w kwocie 220 złotych netto za roboczogodzinę prac naprawczych.

Po wykonaniu naprawy pojazdu marki P. o numerze rejestracyjnym (...), w dniu 13 października 2020 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wystawił Przedsiębiorstwo (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. fakturę numer (...) na kwotę 14 201,76 złotych netto.

W dniu 24 sierpnia 2020 roku poszkodowany Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. umowę przelewu wierzytelności przysługującej mu z tytułu szkody w pojeździe marki P. o numerze rejestracyjnym (...) zarejestrowanej pod numerem (...) -01.

faktura – k. 11 akt, umowa o przelew wierzytelności – k. 20 akt, pełnomocnictwo – k. 16 akt, zlecenie naprawy – k. 9-10 akt

Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. przyznał i wypłacił tytułem pokrycia kosztów naprawy uszkodzonego w dniu 18 sierpnia 2020 roku pojazdu marki P. o numerze rejestracyjnym (...) kwotę 11 876,76 złotych netto dokonując jedynie weryfikacji stawki za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych z kwoty 220 złotych netto do kwoty 145 złotych netto.

niesporne, a nadto: potwierdzenie realizacji przelewu – k. 12, 13 akt, decyzja – k. 14, 19 akt oraz decyzja – w aktach szkody – k. 64 akt

Stawki stosowane w 2020 roku przez autoryzowane stacje obsługi pojazdów na terenie województwa (...) zawierały się w przedziale 135-220 złotych netto za godzinę prac blacharsko – mechanicznych i prac lakierniczych.

Autoryzowana stacja obsługi pojazdów marki P. prowadzona przez inny podmiot niż (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., stosowała stawki w kwocie 170 złotych netto i w kwocie 190 złotych netto odpowiednio za godzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych.

opinia biegłego sądowego P. C. – k. 88-93 akt

Odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu marki P. o numerze rejestracyjnym (...) w wyniku zdarzenia z dnia 18 sierpnia 2020 roku ustalone w oparciu o postanowienia łączącej strony umowy wynosi 12 829,76 złotych netto i obejmuje:

1. koszt części naprawczych – 7 117,76 złotych netto (pozycja 4-17 faktury numer (...)),
2. robociznę blacharsko – mechaniczną – 3 451 złotych netto (pozycja 1 oraz 3 faktury numer (...)): $19,5 \text{ rbg} + 0,8 \text{ rbg} = 20,30 \text{ rbg}$; $20,30 \text{ rbg} \times 170 \text{ złotych netto}$,
3. koszt lakierowania – 2 261 złotych netto (pozycja 2 faktury numer (...)): $11,90 \text{ rbg} \times 190 \text{ złotych netto}$.

opinia biegłego sądowego P. C. – k. 88-93 akt, faktura – k. 11 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie w części, w jakiej pozostawał bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron.

Sąd uwzględnił także wyżej wymienione dowody z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, w tym dokumenty znajdujące się w aktach szkody, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że ich moc dowodowa nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Pozostałe dokumenty nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych okoliczności.

Istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii spornych w niniejszej sprawie miał natomiast dowód z opinii biegłego sądowego w zakresie techniki i mechaniki motoryzacyjnej oraz ruchu drogowego P. C.. Powyższa opinia została sporządzona przez osobę posiadającą wiadomości specjalne z powyższego zakresu, a zatem uprawnioną do

przeprowadzania badań i sporządzania opinii danego rodzaju. Wykonano ją w sposób rzetelny i obiektywny, zgodnie z zasadami wiedzy fachowej i wymogami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego.

Pismem procesowym z datą w nagłówku „dnia 17 sierpnia 2021 roku” (data prezentaty: 2021-08-22, k. 20 akt) powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. nie kwestionując występowania na rynku lokalnym stawek w kwocie 220 złotych netto, zakwestionował jednakże podział rynku na marki popularne i marki luksusowe (premium) wskazując, że to nie marka pojazdu wyznacza wysokość stawki, a koszty własne przedsiębiorstwa dokonującego naprawy obejmujące rozmaite składowe, np. wynagrodzenie pracownika, szkolenia, amortyzacja urządzeń, czy obiektu, narzędzia, transport, środki czystości, obsługa biurowa i inne koszty niezbędne do funkcjonowania przedsiębiorstwa, a niezależne od klasy pojazdu.

W tym miejscu wskazać należy, że w ocenie Sądu poszkodowanemu przysługuje prawo wyboru warsztatu naprawczego, któremu powierzy dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu i jednocześnie poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania najtańszej oferty. W ocenie Sądu poszkodowany w uprawnieniu do wyboru warsztatu naprawiającego uszkodzony pojazd nie może być też ograniczany w szczególności poprzez narzucanie mu przez ubezpieczyciela dokonywania naprawy w tych zakładach naprawczych, z którymi np. ubezpieczyciel ma podpisane umowy o współpracy, dzięki czemu zakład ten stosuje niższe stawki, a co przekłada się na wysokość ustalonego odszkodowania i co miałyby rodzić negatywne konsekwencje dla poszkodowanego w przypadku nieskorzystania z oferty ubezpieczyciela (w postaci zaniżonego odszkodowania). Obniżone stawki za roboczogodzinę prac naprawczych wynikające z umów zawartych z pozwanym ubezpieczycielem i obowiązujące wyłącznie w rozliczeniach z tymże, nie mają charakteru rynkowego i nie powinny zostać uwzględnione, miernikiem faktycznego poziomu cen usług na rynku lokalnym są bowiem ceny wolnorynkowe, a nie przypadki odstępstw od nich w postaci rabatów uwarunkowane dodatkowymi czynnikami.

Pismem procesowym z datą w nagłówku „dnia 19 sierpnia 2021 roku” (data prezentaty: 2021-08-23, k. 103-104 akt), pozwany Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wniósł o sporządzenie opinii uzupełniającej podnosząc, że biegły sądowy nie przedłożył żadnej dokumentacji potwierdzającej autentyczność przyjętych w tabeli stawek za roboczogodziny i wskazał, że jeden z podmiotów nie był autoryzowaną stacją obsługi pojazdów. Pozwany domagał się, by biegły w opinii uzupełniającej wskazał, na jakiej podstawie przyjął stawki w niej wskazane.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 20 października 2021 roku Sąd oddalił wniosek pozwanego o sporządzenie opinii uzupełniającej w powyższym zakresie (brak złożenia do protokołu zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c.) mając na uwadze, że w opinii podstawowej biegły sądowy wskazał na metodologię badań (wywiad telefoniczny – k. 90 akt).

Mając na względzie powyższe Sąd w całości oparł się na opinii biegłego sądowego dzieląc słuszność założeń i wniosków i nie znajdując jakichkolwiek podstaw do zdezawuowania wartości tejże opinii i jej mocy dowodowej.

Postanowieniem z dnia 20 października 2021 roku Sąd pominął dowód z zeznań stron (brak złożenia do protokołu zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c.), albowiem sam sposób i przebieg rozliczenia szkody nie były sporne, nadto osoby uprawnione do reprezentowania stron nie stawily się mimo prawidłowego wezwania i nie usprawiedliwiły swojej nieobecności.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 2 415 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 04 listopada 2020 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem pozostającej części należnego mu odszkodowania w związku z uszkodzeniem pojazdu marki P. o numerze rejestracyjnym (...), a które zostało przez pozwanego obniżone z uwagi na zweryfikowanie stawki za

roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych z kwoty 220 złotych netto do kwoty 145 złotych netto.

W niniejszej sprawie bezsporny między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia powodującego szkodę, zawarcie umowy dobrowolnego ubezpieczenia autocasco i co do zasady – fakt umownej odpowiedzialności pozwanego. Istota sporu sprowadzała się natomiast do ustalenia wysokości należnego od pozwanego odszkodowania z umowy ubezpieczenia autocasco wobec zweryfikowania przez pozwanego zastosowanych przez powoda stawek za godzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych.

Zgodnie z treścią art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenia w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, przy czym przy ubezpieczeniu majątkowym, a takim jest ubezpieczenie autocasco, sprowadza się to do zapłaty określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Sposób ustalania wysokości świadczenia oraz wypłaty odszkodowania uregulowany był w „Ogólnych warunkach ubezpieczenia autocasco i kradzieży dla flot samochodowych (AC/KR) o symbolu (...)”, które stanowiły podstawę wzajemnych praw i obowiązków stron umowy, tj. poszkodowanego oraz pozwanego.

Zgodnie z § 17 ust. 4 „Ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco i kradzieży dla flot samochodowych (AC/KR) o symbolu (...)”, wycena kosztów naprawy sporządzana przez ubezpieczyciela lub na jego zlecenie według cen netto (bez VAT) wykonywana jest na podstawie indywidualnej oceny uszkodzeń pojazdu związanych z przedmiotowym zdarzeniem, z wykorzystaniem do tego celu informacji na temat realnych kosztów naprawy uzyskanych poprzez analizę aktualnej sytuacji rynkowej (np. ustalenie kosztów naprawy w drodze przetargu/aukcji), której podstawą jest m. in. koszt robocizny ustalony w oparciu o: naprawcze normy czasowe określone przez producenta pojazdu i ujęte w systemie Audatex, Eurotax lub DAT i średnią stawkę za 1 roboczogodzinę ustaloną przez W. na podstawie stawek stosowanych przez:

- a) autoryzowane stacje obsługi z województwa, na terenie którego została zawarta umowa ubezpieczenia (w przypadku braku możliwości ustalenia stawki średniej dopuszcza się przyjęcie stawki za 1 roboczogodzinę stosowanej indywidualnie przez wykonawcę naprawy, o ile nie przekracza ona 120% stawki za roboczogodzinę stosowanej dany warsztat w naprawach gwarancyjnych),
- b) warsztaty naprawcze z województwa, na terenie którego została zawarta umowa ubezpieczenia – w przypadku gdy zostało wprowadzone procentowe pomniejszenie wartości części, zgodnie z § 7 ust. 1 pkt 3 umowy – przy czym jak wynika z treści polisy w niniejszej sprawie takiego pomniejszenia nie wprowadzono.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. dokonał naprawy uszkodzonego pojazdu marki P. o numerze rejestracyjnym (...) przy zastosowaniu stawek za roboczogodzinę usług blacharsko – mechanicznych i lakierniczych w kwocie odpowiednio 220/220 złotych netto. Pozwany zaś ustalił należne odszkodowanie uwzględniając stawki za roboczogodziny tych prac w kwocie 145/145 złotych netto.

Mając na względzie powyższe, konieczne zatem stało się rozstrzygnięcie, czy w związku z zapisami zawartymi w „Ogólnych warunkach ubezpieczenia autocasco i kradzieży dla flot samochodowych (AC/KR) o symbolu (...)”, pozwany ma prawo zweryfikować wysokość stawek za roboczogodziny prac blacharsko – mechanicznych oraz lakierniczych, odmawiając zapłaty odszkodowania w pełnej wysokości.

Jak wynikało z powyższej powołanych zapisów „Ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco i kradzieży dla flot samochodowych (AC/KR) o symbolu (...)”, odszkodowanie było kalkulowane m. in. w oparciu o średnią stawkę za 1 roboczogodzinę ustaloną na podstawie stawek stosowanych przez autoryzowane stacje obsługi z województwa, na terenie którego została zawarta umowa ubezpieczenia (a zatem z obszaru województwa pomorskiego).

W pierwszym rzędzie wskazać należy, że ustalając idealną średnią wysokość stawek stosowanych w warsztatach naprawczych należałoby posłużyć się określoną metodologią, od której założen uzależniony byłby wynik końcowy, tj. wyliczenie wysokości takiej idealnej stawki. W przypadku umów ubezpieczenia majątkowego autocasco o sposobie kalkulacji odszkodowania ubezpieczeniowego, a więc między innymi o sposobie ustalania stawki za roboczogodzinę, kształtującej koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku – w pierwszej kolejności przesądzać winny postanowienia umowne zawarte w tym przypadku w § 17 „Ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco i kradzieży dla flot samochodowych (AC/KR) o symbolu (...)”.

Wskazać jednakże należy, iż zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Jak wynika z definicji kodeksowej zobowiązanie ubezpieczyciela dotyczy spełnienia określonego świadczenia. Zwrot ten oznacza, iż treść umowy powinna określać co najmniej sposób ustalenia świadczenia odszkodowawczego w taki sposób, ażeby w chwili zajścia wypadku objętego ubezpieczeniem możliwe było obiektywne zweryfikowanie wysokości odszkodowania bez odwoływania się do swobodnego uznania jednej ze stron, a w szczególności swobodnego uznania strony zobowiązanej do świadczenia.

W przedmiotowej sprawie postanowienia ogólnych warunków umów nie spełniają wskazanego wyżej kryterium. Ogólnikowo sformułowane postanowienia zawarte w § 17 „Ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco i kradzieży dla flot samochodowych (AC/KR) o symbolu (...)” mówiące o ustalaniu kosztu robocizny w oparciu o „średnie stawki stosowane przez autoryzowane stacje obsługi z województwa, na terenie którego została zawarta umowa ubezpieczenia” nie dają żadnej podstawy do wskazania sposobu obliczania takiej stawki, który dałby się ująć w ramy obiektywnie weryfikowalnej metodologii ustalania stawki za roboczogodzinę będącej podstawą kalkulacji odszkodowania, nie wskazując np. ani rodzaju średniej, ani liczby zakładów naprawczych, którą należy wziąć pod uwagę w wyliczeniach. Tym bardziej zapisy takie nie mogą być więc podstawą do jednostronnych i arbitralnych ustaleń pozwanego zmierzających do wyliczenia odszkodowania ubezpieczeniowego. Takie ich rozumienie powodowałoby, że de facto od woli strony stosunku zobowiązaniowego – w tym przypadku ubezpieczyciela, zależałaby wysokość umówionego świadczenia, w tym przypadku – odszkodowania. Jest oczywistym, iż taka interpretacja byłaby sprzeczna zarówno z treścią art. 807 § 1 k.c. w zw. z art. 805 k.c., jak i z treścią art. 353¹ k.c. jako sprzeczna z właściwością (naturą) stosunku zobowiązaniowego, co powodowałoby stwierdzenia nieważności takiego postanowienia na podstawie art. 58 k.c.

Jak wyżej zaznaczono nie ulega wątpliwości, iż strony dobrowolnego ubezpieczenia majątkowego mogą ustalić umownie sposób kalkulacji świadczenia odszkodowawczego, które – zgodnie z takimi ustaleniami – może nie pokrywać całości uszczerbku majątkowego ubezpieczonego. Uzgodnienie stawki za roboczogodzinę także jest poddane woli stron. Jednakże dopóki ubezpieczyciel jako profesjonalny podmiot nie określi takiego sposobu na tyle precyzyjnie, że możliwa będzie jednoznaczna weryfikacja takiej stawki w oparciu o obiektywne kryteria, postanowienia umów ubezpieczeniowych nie mogą być w tym zakresie interpretowane na niekorzyść ubezpieczonego. Podgląd ten jest powszechnie akceptowany w orzecznictwie (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 28 lutego 1996 roku, sygn. akt I ACr 37/96, Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 09 lipca 1997 roku, sygn. akt I ACa 181/97). W przedmiotowej sprawie – ze względu na zastosowanie wzorca umownego oraz ze względu na brak inicjatywy dowodowej stron – w ograniczonym zakresie możliwe było badanie zgodnego zamiaru stron w odniesieniu do sposobu ustalania stawki za roboczogodzinę prac warsztatowych. Z tego względu Sąd w tej kwestii oparł się raczej na celu umowy, którym jest niewątpliwie uzyskanie przez ubezpieczonego wyrównania uszczerbku majątkowego powstałego w wyniku zajścia wypadku objętego umową ubezpieczeniową, a dla ubezpieczyciela uzyskanie składki.

Jeżeli zatem ubezpieczony – zgodnie z procedurami przewidzianymi w ogólnych warunkach ubezpieczenia – dokonał naprawy ubezpieczonego pojazdu korzystając z usług warsztatu naprawczego funkcjonującego na lokalnym rynku, to o wysokości odszkodowania powinna przesądzać stawka stosowana przez ten warsztat, jeżeli mieści się ona w przedziale cen rynkowych na danym obszarze ustalonych zgodnie z umową. Taki pogląd podyktowany jest nie tylko przywołanymi wyżej argumentami, ale także faktem, iż w przypadku stawek za roboczogodzinę na rynku danych usług

istnieje ich pewien przedział i niemożliwym jest arbitralne ustalenie jednej uśrednionej stawki. W obecnej sytuacji rynkowej opartej na wolności prowadzenia działalności gospodarczej wysokość tak ustalonej stawki byłaby zawsze uzależniona od metodologii przyjętej do jej wyznaczenia i dopóki metodologia taka nie znajdowałaby podstaw w postanowieniach umownych lub powszechnie obowiązujących przepisach prawa, jej stosowanie zawsze należałoby ocenić jako dowolne.

Weryfikując zasadność żądania powoda należy zatem ustalić *in concreto*, czy żądana przez wykonującego naprawę powoda stawka mieści się w przedziale cen stosowanych na lokalnym rynku ustalonych zgodnie z umową. W ocenie Sądu zapis „Ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco i kradzieży dla flot samochodowych (AC/KR) o symbolu (...)” dotyczący stawek za robocizną wprowadza bowiem granicę cen występujących na rynku lokalnym określonym jako teren właściwego województwa (na obszarze którego zawarto umowę, a więc w tym przypadku województwa pomorskiego) i rodzaju zakładów naprawczych, tj. autoryzowane stacje obsługi pojazdów.

Jak wynikało z opinii biegłego sądowego P. C. autoryzowane stacje obsługi z terenu województwa pomorskiego stosowały w dacie likwidacji szkody stawki w przedziale od 135 złotych netto do 220 złotych netto za godzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych.

W ocenie Sądu w tych okolicznościach uznać należało, że miarodajne jest przyjęcie stawek – zgodnie z umową łączącą strony – stosowanych (ale nie średnich – brak bowiem w umowie, jak już wskazano powyżej, precyzyjnego określenia owej średniej, w tym w szczególności, że ma to być średnia arytmetyczna, czy liczby podmiotów uwzględnionych w wyliczaniu owej średniej) na terenie województwa pomorskiego przez autoryzowane stacje obsługi pojazdów, w tym marki P., skoro pojazd tej marki został uszkodzony. Jak zaś wynikało z opinii biegłego sądowego, na terenie województwa pomorskiego była w tym okresie także autoryzowana stacja obsługi pojazdów marki P. prowadzona przez inny podmiot niż powód stosująca stawki w kwocie odpowiednio 170/190 złotych netto za prace blacharsko – mechaniczne i lakiernicze. Sąd miał przy tym na uwadze również i okoliczność, że poszkodowany ma prawo wyboru warsztatu naprawiającego uszkodzony pojazd i w tym uprawnieniu nie może być ograniczany, niemniej jednak skoro autoryzowana stacja naprawy pojazdów marki P., a pojazd tej marki uległ uszkodzeniu, stosowała stawki niższe niż stawki uwzględnione przez powoda, nie było podstaw do ich (stawek powoda) przyjęcia przy określaniu wysokości należnego odszkodowania. Nadto, Sąd miał na uwadze, że były to jednocześnie stawki pozwalające na dokonanie naprawy w większości tego typu zakładów naprawczych.

W tej sytuacji uwzględnić należało w kosztach naprawy przedmiotowego pojazdu stawki w kwocie 170 złotych netto za godzinę prac blacharsko – mechanicznych i w kwocie 190 złotych netto za godzinę prac lakierniczych, albowiem stawki w takiej wysokości były stosowane na terenie województwa pomorskiego przez autoryzowane stacje obsługi pojazdów, w tym pojazdów marki P.. Zarówno zaś stawki powoda, jak i stawki pozwanego wprawdzie występowały na rynku lokalnym, ale były stosowane przez niewielką liczbę zakładów naprawczych (po 2 na 36 poddanych badaniu).

Mając na względzie powyższe uznać należało, że za naprawę spornego pojazdu zasadne było uwzględnienie: kosztów części w kwocie 7 117,76 złotych netto (pozycja 4-17 faktury numer (...)), robocizny blacharsko – mechanicznej w kwocie 3 451 złotych netto (pozycja 1 oraz 3 faktury numer (...)), $19,5 \text{ rbg} + 0,8 \text{ rbg} = 20,30 \text{ rbg}$; $20,30 \text{ rbg} \times 170 \text{ złotych netto}$ oraz kosztów lakierowania w kwocie 2 261 złotych netto (pozycja 2 faktury numer (...)), $11,90 \text{ rbg} \times 190 \text{ złotych netto}$

Wskazać w tym miejscu należy, że dotychczas wypłacona przez ubezpieczyciela kwota 11 876,76 złotych netto była zawyżona o kwotę 90 złotych netto i wynikała z błędu arytmetycznego (przestawienia cyfr), albowiem suma pozycji 4-17 z faktury oraz pozycji 1-3 z faktury, według uznanej stawki w kwocie 145 złotych, to kwota 11 786,76 złotych (7 117,76 złotych + 4 669 złotych).

W tej sytuacji mając na uwadze powyższe wskazać należy, że pozwany zgodnie z łączącą strony umową zobowiązany był dokonując weryfikacji przedłożonej faktury do wypłacenia powodowi jako następcy prawnemu poszkodowanego odszkodowania w kwocie 12 829,76 złotych netto: 7 117,76 złotych (części) + 3 451 złotych (robocizna blacharsko – mechaniczna i koszty dodatkowe) + 2 261 złotych (lakierowanie). Z powyższego tytułu pozwany zapłacił powodowi

zaś dotychczas kwotę 11 876,76 złotych, co prowadziło do wniosku, że żądanie powoda zasługuje na uwzględnienie w zakresie kwoty 953 złotych (12 829,76 złotych – 11 876,76 złotych).

Uwzględniając całokształt powyższych rozważań, Sąd na podstawie przywołanych wyżej zapisów „Ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco i kradzieży dla flot samochodowych (AC/KR) o symbolu (...)” (§ 17) oraz art. 805 § k.c. w zw. z art. w zw. z art. 4 i art. 7 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U. z 2021 roku, poz. 424) zasądził od pozwanego Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 953 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 04 listopada 2020 roku do dnia zapłaty.

Uznając zaś dalej idące żądanie pozwu za niezasadne z przyczyn wskazanych powyżej, Sąd oddalił je w punkcie drugim wyroku na podstawie wymienionych wyżej regulacji w zw. z art. 6 k.c. stosowanych a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie trzecim wyroku zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów określoną w art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c.

W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w 39,46%, a pozwany w 60,34%.

Koszty poniesione przez powoda wyniosły kwotę 1 703,34 złotych (opłata sądowa od pozwu – 200 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 900 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych oraz wykorzystana zaliczka na poczet opinii biegłego sądowego – 586,34 złotych).

Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły kwotę 917 złotych (koszty zastępstwa procesowego – 900 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych).

Powodowi zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 672,14 złotych (39,46% z kwoty 1 703,34 złotych), zaś pozwanemu – w kwocie 555,15 złotych (60,54% z kwoty 917 złotych).

Po skompensowaniu obu powyższych kwot pozwany winien zwrócić powodowi kwotę 116,99 złotych, którą Sąd zasądził na jego rzecz w punkcie trzecim wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 08 listopada 2021 roku